

Lefler György

Sodrásban

Sodrásban. Közel fél évszázaddal a bemutatását követően is, e cím főként Gaál István rendező alkotását sugallja, amely egy csapásra a magyar film élvonalába került. Külön büszkeséggel töltött, tölthet el, hogy a főszereplők egyikét, Kozák Andrást – családunk elmondása alapján – anyai ágon távolabbi rokonunknak tudhatuk.

Sodrásban. E címet választotta Göncz Árpád a válogatott politikai beszédeit egybe gyűjtő kötetének is. De több antológia, kiállítás e szó elsőprő dinamizmusát hívta segítségül, miként számos képzőművészeti alkotás, és hát megszámlálhatatlan vers.

Sodrásban. E négy soros versem címét találtam magam is a legkifejezőbbnek a másodikként megjelenő kötetem borítójára. Eleven élmény táplálta a vers megszületését, gyermekkoromban néhanap eltársaloghattam a szülőföld, Szabolcs határában kanyargó Tiszával. A honfoglaló, s ott várat emelő Szabolcs vezér jó szemének köszönhető, hogy

Lefler György

SODRÁSBAN

L 42

Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár
Nyíregyháza

He. 0298 5817 gyűjtemény

Nyíregyháza
2012

Lefler György:
SODRÁSBAN
Versek

A kötet megjelenését támogatták:

Szabolcs Község Önkormányzata részéről Csegei László polgármester
Avargyűrű Kft., Szabolcs
Bede József, Szabolcs Takarékszövetkezet
Kéningér András, Nyírség Trans Kft.
Kovács Lajos, Timár-Gumi Kft.
Mandrik István, PBSZ Kft.
Pallay Ferenc, Nyír-Aranytojtás Kft.
Pásztor András, Timár
Petró Attila, Gávavencsellő
Radóczy János, Szabolcsi Halászati Zrt.
Sz-Sz-B Megyei Iparszövetség

Borítóterv, tördelés: Szemán Attila
Grafika: Szabó Sándor szobrászművész

© Lefler György 2012.

Felelős kiadó:
Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár igazgatója

ISBN: 978-963-7281-62-4

Készült: Kiss János nyomdájában, Nyíregyháza

Rügyek pattanása

Rügyek pattanása

VASÁRNAP

Lavórból lemosakodtunk.
Aznap tiszta felöltő járt,
majd templomunkba vittük a
fővő húsleves illatát.

GAZDAGSÁG

Zsebem lyukas,
gondom: fillér.
Nem hajbókol
nyájas pincér.

Életem egy,
s az csak kincsem,
mindenkihez
van kilincsem.

VERS KELL A VIRÁGNAK

Vers kell a virágnak
és vers kell a Napnak,
vers a termőrügynek,
földbe vetett magnak.

Vers kell a tavasznak
és vers kell a télnek,
érkező gólyának,
búcsúzó fecskének.

Vers kell az embernek,
s ember gyermekének,
hogyan tudja: a Világ
érte szóló ének!

SÁTRAT EMELT

Sátrat emelt a Tavasz
kiárult sok trikót,
csákót csapott a vígság,
s hatalmas dáridót.

A kertészen atléta,
félcsupaszon a Nap,
meleg földben csíráját
babusgatja a bab.

A pók már a légyre vár,
fiókára fészek,
perzsaszőnyeg-füvek rám,
rajtuk heverésszek.

RÜGYEK PATTANÁSA

Nagyot kurjantva a Nap
sapkáját messze dobja,
megéljenzik a füvek,
lándzsaként ágaskodva.

Hosszan nyújtóznak a fák,
szemükből szökken álom,
pattogatott tengeri
a rügy a barackágon.

Megbolydul a hangyaboly,
pók a hálóját szövi,
kamasz zsongás-zsibongás,
a föld étellel teli.

Friss legelőn tehénke
pottyantgat lepénytrágyát,
megvetve így a Tavasz
gőzölgő melegágyát.

NYÁR

Forró naptól ég a föld,
ég az ég, a domb, a völgy.
Porrá porlik el a rög,
ima esőt könyörög.

Csöndben duzzad a határ,
bütykösül a búzaszár.
Hajába, mint szőke lány,
tűz-pipacsot tűz a nyár.

MÉG NYÁR

Szél hoz pletykát,
a mákgubók
csacsorászó
nagyanyók.

Pitypang pityerg,
a felhőbe
röpült föl az
ernyője.

Nem is szél volt,
mely nyugalmat
borzolt itt, csak
fuvallat.

S már pillen is
a virágra
az égszínkék
boglárka.

Lomb közt fürkészh
a cinege,
jó töviről-
hegyire,

de nem látja
meg: egy levél
erezete
őszbe ér.

S hogy rovarl lel,
csőrbe kapja,
ki-kileskel
a napra.

A BÚZÁBAN

A búzába jártunk
fogócskázás végett,
zöld kalász közt apró tűzként
piros pipacs égett.

Futkároztunk estig,
vagy míg el nem estünk.
Koszorúnak a fejünkre
kék virágot szedtünk.

Kerülő, ha jött, s a
zajra bekiáltott:
– Gyertek csak ki onnan, kölykök,
tyű, hogy az anyátok!

Lapultunk, mint a nyúl,
tőle nagyon féltünk,
majd kandikáltunk kifelé,
hogy bejön-e értünk.

Nem jött, s mihelyt elment,
összevágtuk-rúgtuk,
bukfencsel a tábla felét
földig hancúroztuk.

HAZAFELÉ

Még vonatra se szálltam,
de már otthon vagyok.
Még senki sem kérdezett,
de már bólogatok.

Még csak sorban a jegyért,
más gondolatom sincs,
hogy mennyire jó is ez
a kézben a kilincs.

Vár apám és vár anyám,
öcsém, s a kapuban
mindig ott vár egy kölyök:
gyerekkori magam.

PARASZTOK

Paraszt a neved,
ez becsmértelt rangod.
Nem lépcsőzött csizmád
soha magas gangot.

Földhöz ragadtál.
Föld neked az élet,
s máig úgy ragaszkodsz
ehhez a kenyérhez,

mely nem volt könnyű
rég, ma sem igazán.
Lépni félsz, keseregsz
csak ösöd igazán.

Tenyered kéreg,
szemed eget leső,
imád esőváró,
máskor napkérlelő.

Az a fehér ing
megfordított nyakkal
ünneped és gyászod,
s azt viszed magaddal.

Ez a világ csak
próbatétel néked,
és hiszed, hogy lesz még
fényes születésed.

NAGYAPÁM

Nagyapám törékeny ember.
Kezében locsolókanna,
melegágy fölött bólogat
fakón is hetyke kalapja.

Maga-sodort cigaretta
parázslík a bajsza alatt,
sorsára a fekete zsír
egészen a csontig tapadt.

Dohányos volt már gyerekként,
játszótársa a palánta,
nem is tudott más életről,
mert az élet erre szánta.

Nem volt benne nagy szájalom.
S ki kérdi, hogy milyen vétett:
ez az íjnak görnyedt gerinc,
bőrbarázdák, tenyérkéreg?

A lyukak a nadrágszíján
sokat tudnának mesélni,
de keserves lenne is azt
hallgatni csak, s nem megélni!

Ám ujjával ma is csettint,
s feltekeri rádióját:
Jó ebédhez szól a nóta –
Szóljon, szálljon, a nemjóját!

SZÓ, A HIÁNYZÓ

Hiányzik egy szó!
Egy pont odavaló,
egy agyonkeresett,
s ha nem találom meg,
a versem kevesebb.
Így, nem pótolható!

Érzem legbelül,
már nyelvem hegyén ül,
a szájamban forog,
a fog közt csikorog,
míg kimondom végül.

Te, meglelt szökevény!
A szememben fényt,
csillagot ragyogtatsz,
de örülök-sírlak,
s gyorsan le is írlak –
és kész a költemény!

INFINITÍVUSZOK

Fogmosás után verset írni,
pizsamás csöndet szóra bírni
szörnyen ásító.
Éjszaka pultján könyökölni,
s szöske vágyakkal szöszmötölni
gyöngé dárídó.

Szerelmet, szépet, csak remélni,
s teljességében meg nem élni,
de nem volna jó!
Ujjnyi tettemet Naphoz mérni,
tűzragyogását kölcsönkérni
ne legyek bomló.

Fuldoklót látva, elfordulni,
gáncsot vetve továbbnyomulni
ellenem valló.
Igazat földig dorongolni,
viszályt viszályal igazolni,
üssön le bakó.

Bármi gonosz, ha próbál szólni,
Istenem, ne hagyj megnémulni,
legyek igaz szó.
Tenyerem nyitva kezét fogni,
tudjak sírni és mosolyogni,
s mind, ki halandó.

HÓDÍTÓK

Tavaszbba sereglő nők,
lányok, piros trikósak,
a férfiszemnek őszig
szüntelen adósak.

Tavaszbba sereglő nők,
lányok, ti nagysándorok,
hódító harcra izzít
mellettek, tomporotok!

Tavaszbba sereglő nők,
lányok, oly kívánt a csók –
nyüzsgést, ritmust riszáltok,
tüzet, ti bajt okozók!

SZELEBURDI LÁNYOK

Ti vagytok az Élet, szép
szeleburdi lányok –
meglebbenti könnyű szél
alig szoknyácskátok.

Ti vagytok a kacérság,
szeleburdi lányok –
le-lecsukja szemetek
huncut szempillátok.

Ti vagytok a tűz, a vér,
szeleburdi lányok –
életetek ritmusa
szeleburdiságtok.

Ti vagytok a vágy, a csók,
szeleburdi lányok –
adjátok meg sorra azt,
amit csak kívánok.

De istenes lenne is,
szeleburdi lányok –
dáriusi kincsetek
rám pazarolnátok!

ERÁTÓHOZ

Óh, költészet múzsája!
Engedd,
hogy ajkamról a szó
záporként eredjen,
ha róla akarok dalolni,
pipacstüzű, forró
őrületben.

Szítsd csak az izzó parázst!
Lehelj
gerjesztő levegőt
lelkem kohójába,
míg rá a legjobb kokszozat rakd,
szárnyakat adj, s erőt
a pennámba.

Dalomnak friss ütemet!
Tudjam
kipengetni léptét
a kedvenc hangszeren,
miként utcán cipője zenél,
ha hajlítja térdét
oly kecsesen.

Hegedűszó rajzolja
végig
törékeny alakját,
félénkőz-csipőjét,
májuslevél-bőrét játssza ki
a húr és ajakát,
ízét-színét.

Segíts, leomló haját
tollam
úgy írhasa végül,
ahogy elmémben él.
Susogását hajszálnak,
mikor belefésül
a babra szél.

Adj gyönyörű jelzőket!
Sokat,
mert már olyan nekem,
kevésnek találom
mind a kedves, színes, tiszta szót,
mennyi csak megterem
e világon.

KAMASZÁLOM

Ellepik ágyam éjjel
szép kísértetek,
rontanak bögyös álmok,
kitárult ölek.

De a fénnel elillan
minden szeretőm,
reggelre fiús szégyen
gyűrött lepedőm.

A KÍVÁNCSI HOLD

Feljött a Hold.
Már alig várta,
hogy bekukkantson
a kis szobádba.

Te, odabenn
vetköztél éppen,
ledobott piros
szoknyád a széken,

a széken volt.
Cipőd alatta.
Figyelt minden kis
mozdulatra

a kéjenc Hold.
Nem is ment tovább,
csak állt-toporgott,
ziláltan zihált.

A harisnyád
húztad és lábad,
hogy jobban lássa,
még lejjebb szállott.

Csak kábultan
bámulta combod,
amíg egy felhő
elé nem rontott.

Felleg mögül
örjögött a Hold.
Azon az éjen
sűrű álmod volt.

MÚZSÁKHOZ

Szeretlek vers, mint földi kedvest.
Erátó csókja homlokomon,
Terpsikhoré a hegyormokon
velem vad táncba fogni nem rest.

Szeretlek vers, vérrokonságom.
Versekké lényegült át létem,
kérdéseid ezerét kérdem,
míg szótlanóságod: némaságom.

Szeretlek vers, vállamra veszek,
vállalva ezt a kínteresztet.
Múzsák: Thália, Uránia,

Melphomené, és ti, többiek,
a verseimmel szeressetek!
Már több ez, mint olcsó mánia.

ELSŐ ARS POETICA

Anyám olvassa verseim,
körben a büszke rokonok.
– Hogy tudja így összeszedni,
hiába, bizony nagy dolog!

Nagymama szava kritika:
– Azért csak hallgass rám, Julis,
a költő mindig szegény volt,
már így lesz a jövőben is.

Majd ír egy verset, lecsukják,
hát ezért amondó vagyok,
tartsa ettől távol magát!
Én, lányom, csak jót akarok.

– Óh, anyám, nem ír ő olyat,
virág és madár a verse,
és hogyan is tilthatnám meg,
ha neki ehhez van kedve!?

Virág és madár a versem –
ekképpen pártfogolt anyám!
Ő mondta-írta helyettem
az első ars poeticám.

VÁDOLÓ

Felnöttem úgy, hogy az apám
egy ujjal sem bántott.
Hat nap látott messze munkát,
egy nap a családot.

Lehet ezért, meg a fiát
amiatt sem verte,
mert, mint gyerek, a nagyapám
szíját jól ismerte.

Anyám vett kézbe néha, de
e vadhajtásnyesés
fájdalmait túllüktette
az anyaszívverés.

Így nőttem fel, s nem remegve,
sötét zugba bújva,
kezem tartva arcom elé,
sírva-fuldokolva.

Apám, anyám nem gyalázott,
nincs is másnak joga!
Miért dajkál akkor engem
most anyyi mostoha?

Mért vált görccsé szép imátok,
úgy mért szerettetek
apám, anyám? Mert most az fáj,
hogy mért nem vertetek!

HOLD-VILÁGOM

Nézem a Holdat, fogyó,
így hát C betűt rajzoló.
Arca az arcomon sápad,
felhő vonul, rajtam vet árnyat.

Fénye nem vakít, az est
piktora ezüst színre fest
mindent: bokrot, fát, tűzfalat,
ezüst fésű fésüli hajam.

A szemébe nézhetek,
nem úgy a Napnak! Beszélek
is hozzá, megért minden szót:
a kérőt, s az önmarcangolót.

Meghal, feltámad újra.
Örök e körkörös útja,
s olyan reményekkel teli,
hogy hihetnénk: sorsa emberi.

A Hold az én világom,
kipróbált, igaz barátom.
Tanácsot bajban ad nekem,
segít, ha nem segít senki sem.

A Hold az én világom,
és ha tollam éjbe mártom,
minden szó színezüst, fényes,
szép holdarcú: Hold-emberséges.

FŰRÉSZELEÉS

Kecskeláb mellett,
egymással szemben
állunk apámmal,
fűrészelve.

Jár a penge.
Szóródik-szital
nyers csillagszikra,
friss erő szökken
karjainkba.

Oda-vissza
húzzuk a kávét,
mint pontos óra,
perceg a fűrész
egy tempóra.

Egy-egy szó, ha
elhagyja szánkat.
A fűrész beszél,
zenél, s jajong, ha
göcsörtöt ér.

A két tenyér
pihen a rönkön
súlyozván a fát,
melegük olvaszt
jégzúzmarát.

Előbb farát,
majd meg a többbit
is sorba vágva
hullnak, puffanva
egy rakásra.

Fejsze várja
az élén táncra
a nap sugarát –
sárgáll-fehérlik
halom hasáb.

Már homlokát
törüli apám,
s hát én is vele,
bőrünk gyöngyözik
a hidegben.

De ideje
pihenni is! – szól –
Bort hoz fel anyád.
S arannyal tölti
meg poharát.

AZ ÉN VALLÁSOM

Ez életre félszegen jöttem.
Nem kérdezte senki – akarom?
Csak már emberek álltak körültem,
arcok, sorsok, törvény, hatalom.

Intelmük: ne sürgessek választ,
az élet, a sors majd megtanít
elfogadni könnyűnek mi fáraszt,
megvetni, mi engem boldogít.

Magamban bízni, senki másban! –
tanuljam meg e legfőbb leckét,
mi oly mély legyen, mint Tamásban
a sebbe nyúló hitetlenség.

Magam rég más hittel vétezem:
bőröm, ha fagyok is metszik,
apám takarót terít, kezem
anyám kezétől átmelegszik.

E vallásból tudok fényleni,
melynek nincs napfogyatkozása.
Nem dideregni! – szeretve lenni,
s szeretni jöttem a világra.

Egy új szerelem margójára

*Egy új szerelem
margójára*

EGY ÚJ SZERELEM MARGÓJÁRA

egy új szerelem margójára
felírunk mindent mit lehet
mindent mi lényeges
így hát minden lényegtelen
felírjuk legelőbb
a legszentebb nevet
mi lelkünknek dal
fülnek legkedvesebb
felírjuk hajszejét
szép szemét
mosolyát
a napfürdőinket
az átugrott pocsolját
felírjuk ajakát
ajakán a lencsét
fel az örületünk
s örült nagy szerencsénk
és felírjuk hogy szeret
szeret szeret szeret
s szeretem szeretem szeretem
s minden legesleget
felírjuk százszor is
fel ezerszer újra
s talán nem jut semmi
már a margón túlra

NYELVTAN

Te vagy a főnév,
s én lehetek ige?
Te, a tiszta arc,
s én ragyoghatok-e?

Te, a melléknév:
szép, sőt legszebbike.
S én? Nincs névmás, ki
ily boldog, senki se.

LGY

Ha bárki neked ártana,
ha szóval is, de bántana,
éles kardjával azt LGY
felnégyelné.

Bármi büntől, ha mentene,
s ha ezer ima kellene
naponta érted, azt LGY
letérdelné.

Ha senki nem hinne neked,
bár rágalom a szégyened,
ő fogná kezed, azt LGY
nem szégyellné.

Ha körülvennének sokan,
s te tündökölnél hamisan,
mely szívig rian, azt LGY
megszenvédné.

VIRÁG LETTÉL

Virág lettél,
kertem virulója,
büszkeségem,
szép, kinyíló rózsza.

Dalom lettél,
vérből fakadt ének,
dudorászlak
kényes fülű szélnek.

Csillag lettél,
csillag-ragyogásom,
Napot gyújtok,
senki ne is lásson!

SZÁZSZORSZÉP

Százsorszép-szépség
tiszta fehérség
vagy nekem mégis
gyönyörű vétség

Te vagy világom
csillagos álmom
nyugalmam s féltő
izgágaságom

Kéked igézőn
szemembe néző
Szíved pirosa
ingemet vérző

Mért lettem néked
tán te sem érted
folyton folyó vers
százsorszép-ének

KAMASZOK

Kamaszok vagyunk –
az emberiség nagy forradalmárai
mindig mindennek fogadalmárai
kiket a közhely zöldfülűeknek citál
kiknek a rózsza is jelkép inkább
mint virág
de akik gomblyukba tűzzük azt a Rózsát
gallérunk vitorla a szélben
utunk-tengerünk a tajtékozó világ

Kamaszok vagyunk –
szétmarcangolnánk az Életet
farkaséhségünk csillapítani
mi megvadult özek
mi újszülöttek
az első lépések után már gátversenyzők
nem ismerve akadályt
de legfőbbképpen nem ismerve magunk
mert próbatétel már a lélegzetünk is
hisz folyton más ritmust szab a szív s a tüdő
vérünk vérlázban lüktető

Kamaszok vagyunk –
indulatunk a zabolátlan ménésé
micsoda vágta
szelídségünk a nyüsztítő ebeké
a marásra elszántak földre lapulása

Kamaszok vagyunk –
e nagyothalló világ fülébe ordítunk
de az visszhangtalan süket és
kiáltásunk így csak légyzümmögés
testetlen csusszan el pörölyszavunk

Kamaszok vagyunk –
a farmer egyetlen ruhadarabunk
visel bennünket ha tél ha nyár
Öltönyünk a kötelező ünnepé
s mint maga az ünnepély
éppoly groteszk esetlen végtagunkon
a rövid kabátujj nadrágszár

Kamaszok vagyunk –
már régen nem gyerekek
kiket szüleik féltsenek-dédelgessenek
s akik apjukat-anyjukat tagadják
olykor szégyellenek
mi éretlen judások péterek

Kamaszok vagyunk –
mindahány reménytelen eset
a magyartanárnőbe szerelmesek
mi akik éjszakánként a nagy mellűről álmodunk
a NŐ-ről
a címlap-szeretőről
s nappal a lányokkal beszélve
elakad szavunk

Kamaszok vagyunk –
túl az első borotválkozáson
a dolgot siettetve is talán
mert nem azon a felnyurgult szőrszálon múltott
igazán
amiért húzgálni kellett volna a pengét
s állunkon sebet ejtve
felszisszenve kétségbeesve
szinte elvérezve
nyögünk vaskos teringettét
Aztán csak pár naposnak valljuk
a hónapos szakállt
s kimerően rázunk kezét
ha egybegyül a nyáj

Kamaszok vagyunk –
akik pattanásuk is versbe öntik
akikből özönlik
a papírra írt gondolat
Csak a holnap a jövő szent
a tegnap a ma elrohad

Kamaszok vagyunk –
kik féltik Európát
s értik Lennon extázisát
Ám elmarad majd panaszunk
lecsendesül haragunk
ha már csak agyunk diktál
de most még miénk a világ
S ne tudjuk: mikor fordul át

MINT FRISSEN SÜLT KALÁCS

Mint frissen sült kalács,
gondosan keltett,
olyan a melled
jó illata.

Te, ezernyi ízből
mepsütött szépség,
nálad az éhség
jóllakhatna.

Csak majszolná húsod,
harapná térded,
habzsolná véred,
hogy énnekem

még kisujjad se
jutna, pedig hát
én lennék, ki rád
úgy éhezem!

HORMONJÁTÉK

Részeg vagyok –
suhancvérű démonok vertek
ereimben tanyát
s már oldozzák gyarló önámításom
bogozzák minden görcsnyavalyám
forgácsolják kettős keresztem
amit csak veled
s a versekkel magamra vettem
csupaszítják tiszta szerelmem
egész a bőrig levetkezetten
mígnem testünk egymáshoz retten
s hagyják maradjunk ketten
maradjunk ketten

A hormonok játéka ez –

Hormonok játéka
könnyű hormontréfa
komoly hormonszülők
bohém ivadéka
mely ily csínyre vágyik
orrodra fricskázik
lazán s lázra lázít

A hormonok játéka ez –

Szalad a hormonlány
vidám kergetőcske
nyomában lohol már
gyorsan szeretője
s a lány a fürge lány
még mindig előtte

a fiú kiált megvagy
megvagy egykettőre
de nem még nem az ám
s fut-cikázik a lány
Nap csillámlik haján
s hogy beéri végre
a fiú fényt morzsol kezébe

A hormonok játéka ez –

Héjasasok násza
tolltépő románca
szemeik izzása
hangjuk vijjogása

Táltos vágtatása
patadobogása
méteres lángoknak
orrlyukon fújása

Sárkány lihegése
karmainak prése
hét feje vesztése
vére spriccelése

A hormonok játéka ez –

Milliárd csillag tested
már kérem
de kérő testemnek nem ereszted
hogy egyesüljenek
Te megtiltod
Te ellenállsz
Te nem akarsz

mert nem tudod
Te megtilthatod
Te ellenállhatsz
Te akarod vagy nem
e harcban a Te halott
a hormonok játéka ez
Nézd a kitartó test
mint ereszt enged
kilehel minden csepp erőt
s már én szégyellem magam
titoköled előtt

A hormonok játéka ez –

Napba
guruló labda
piros léggömbök
szöknek magasba

Gyöngyök
kristályörömök
gyűlnek gyönyörűn
sóhajainkba

Rétek
halk zümmögések
szép harangvirág-
csengettyűzések

Érzed
ez cirpelésed
tücsökhegedű
már szívverésed

A hormonok játéka ez –

S mi csak eszközök
    bábuk vagyunk
kik véljük a szerelmet
szerelmeinkben
    a roppant szenvedelmet
s csak hisszük hogy ebben
az örök küzdelemben
valaha
    valamit is parancsolunk

A hormonok játéka ez!

A KIMONDHATATLAN

mennyi hasonlat a szerelem ügyén
az el nem mondhatót
kimondás ürügén
asszociáljuk egyre
mert így átkeresztelve
megértjük talán
én tudom
nem olcsó talány
de ősi édes titkot rejtő
felhőbe zárt felhő
nem fogalom
– magasság –
csak veled elérhető nagyság
a szerelem
kimondottan boldog
kimondhatatlanság

AHOGYAN KENYÉRBE KÉS

Ahogy kenyerbe kés
furakszom én is benned
Körülvesz morzsasejtéd
áldott egymásba-kelés

Önfeledt ölelkezés
Kell neked és kell nekem
e nagy szelet szerelem
e meghibbant szívverés

Kell e morzsaremegés
tested friss kenyérszaga
Mit ér böjti vacsora
Kell e fuldoklón evés

LÁTTAM SÍRNI EGY FÉRFIT

Láttam sírni egy férfit –
a pillanat
mint kést ha belém döfnek
Csak néztem a könnyek
amint arcára szöktek
A szája duzzadt volt
mint éjszakába bevert részegé
józan pedig
túlságosan józan
valami valaki tette ilyen részeggé
Felnőtt ember és sírt mint egy gyerek
kit ártatlanul megfenyítenek
Csak ült és gyúrta az ujjja
terítetlen asztalon a terítőt
tépte-morzsolta
hogyan fulladna-fúlna
az a valami
az a valaki
Egy nő
S már tudtam az egészet végig
hallottam a könny burkából kicsattanó kacajt
mely gyorsan futott fülemtől a vérig
nem bírtam nem bírtam e zajt
Láttam sírni egy férfit –
s az még hozzátartozik a dalhoz
rohantam hozzád kedvesem
hogyan szorítsalak egészen magamhoz

MINT SZŐLŐSZEMBEN OTT A NYÁR

Mint szőlőszemben ott a nyár
lehullt esői, napsugár,
tőled növekszem én is már,
lényed-szerelmed körbezár.

Úgy szépülök, mint homlokod,
jövők, ha végiggondolod.
Leszek teremő otthonod,
hol ne szédülj, míg a Föld forog.

ANGELA

az Elba hangjait hallgattuk
együtt a híd alatt
pillanatra sejlett
falum határa
Tisza-part

ugyanaz lüktetése
végtelen dalba zárt
hullámtörése

néztem hajad arcod szemed
folyója hogy honnan ered
honnan ez az őseredet
amiről az Elba fecseg

mi rajtad hát mégis idegen
mert nyelvünk más
szavak nélkül beszédbe kezdtünk
megértettük egymást
megértett a föld a fű
hová leheveredtünk
s a parton innen egy új folyó
hullámozása lettünk

*

Angela Küchler
szép meissenai lány
s oly törékeny is
nemes porcelán

VAN EGY FOLYÓ

van egy folyó
bennem folyó
gátjait is
szétszakító

van egy tenger
hullámhegygel
korbácsoló
vad szelekkel

van egy folyó
bennem folyó
szerelmedtől
megnyugodó

van egy tenger
kéklő csenddel
bennem épp így
csendesedj el

te a folyó
te a tenger
Holdad vagyok
ne erressz el

SZERELEM

így beszéljünk
jelzések jelek
rövid adások
pontos vételek

mert kell hogy figyelj
s úgy figyeljek rád
hogyan tudjam máris
míg kimondanád

hogyan érezzelek
mint versben a szót
mint sötétben a
villanykapcsolót

én felfedező
ne csak szemed száz
de ismerhessem
minden porcikád

és megtanuljam
minden sejteted
a láthatókat
s mi csak sejtetett

szeress szeretlek
és úgy hogyha fagy
testünk didergőn
egymáshoz tapad

ne engedjünk fel
ha deres ágyunk
még fázni is mi
egymásba fázzunk

GYERTYARAGYOGÁS

az állomásra kísértelek
könnyítve cipekedésed –
a tanulás nehézségét életemben
talán először éreztem
jegyzeteiddel megrakott bőröndöd
súlya alatt –
a tömött vonat az utolsók egyike volt
amely ünnepi zöldre várt
hely az már nem volt sehol
hej de mégis rátaláltunk az egyetlenre
a hogy hogy még szabadra
legnagyobb örömünkre
az összébb húzódókéra meg pláne –
egy rögtönzött versikével búcsúztam
utalva dög nehéz bőröndödre
kiskarácsony nagykarácsony
kifordult a térdkalácsom
nevettél majd puszit adtál
mely köszönetféle volt hála –
leszálltam
s nem láthattad milyen
arcom gyertyaragyogása

ELEMEK

Tűz vagyok
a pernyén égbe szálló
Víz vagyok
a mély medreket vájó
Fém vagyok
a csillaggal szikrázó
Fa vagyok
a magasból vigyázó
Szél vagyok
a folyton odébbálló
Föld vagyok
a mindig hazaváró

*

Nap vagyok
az arannyal sugárzó
Hold vagyok
a színezüstbe mártó
Fény vagyok
az árnyékokkal játszó
Éj vagyok
az álmokkal varázsló

Légy vagyok
a kórságokat nyálzó
Pók vagyok
a kifeszített háló
Sas vagyok
a héthatárig látó
Fűrj vagyok
a bokrok közt bujkáló

Ősz vagyok
a falevélszitáló
Tavaszi is
az illatinhaláló
Tél vagyok
a jégvirágfirkáló
Nyár vagyok
a pitypangfűjdogáló

*

Orr vagyok
az illatod szaglászó
Ujj vagyok
a bőröd hamván szánkó
Száj vagyok
szép szádat vacsorázó
Vér vagyok
már benned csordogáló

Bűn vagyok
az ártalmatlan ártó
Hit vagyok
a mindent megbocsátó
Könyv vagyok
a szerelmünk kitaró
Vers vagyok
a tán csak nekem fájó

NEM TUDNI

Nem tudni, hogy mért indult
ellenemre véred,
pedig hittük: együtt is
csörgedezhetnének.

Nem tudni, hogy mikor vált
szenvtelenné véred,
s miként lett a véremnek
gyorsan ölő méreg.

Csontrák lett, oly rettentő,
oly borzalmasan mély
bugyra a pokolnak, jaj,
egy csontba vájt fekély.

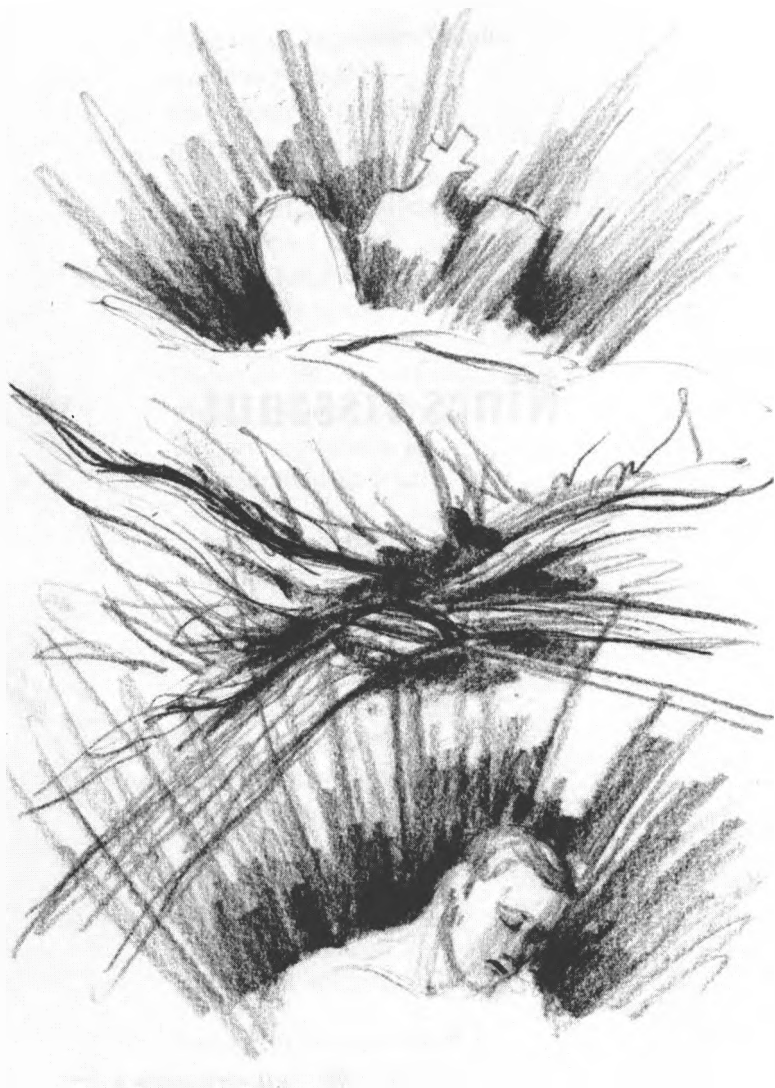
Éreztem ereimben,
hogy napról napra már
szétfut, burjánzik bennem
ez iszonyú halál.

Magam megadva vártam,
hát végezzen velem,
és nem könyörögtem, hogy
kíméletes legyen,

s ne odázza-játssza el:
meddig bírom a kint,
ne is injekciózzon
apránként kokaint,

mert nem lehetek neked,
s te nem lehetsz nekem –
valami túlnőtt rajtunk
titkon, félelmetesen.

Nincs visszaút

Nincs visszaút

GYERMEKBŰNEIM

Gyermekfejjel, ha meggyóntam bűnöm,
az imát térdelve, bennem ragadt:
ebből a tiszta büntelenségből
mit oldozhatott fel mégis a pap?

NEMECSEK

Jajgattam, ha csalánba másztam.
A méhek előtt hadonásztam.
Rettentem minden rezzenésre,
káromkodásra, ölelésre.

A nagyöklűek, a bátrak
mindig előttem álltak,
s én, kisbetűs közlegény,
csak mögöttük, félszegen:
szégyellve szégyenem.

Dárdák, árulók,
öklök között az úton
elindulok, mint Nemecek,
hogy egyszer,
majd az Élet grundján
tisztelegjenek a vörösingések.

SZABOLCS VEZÉR ÖRÖKÉN

Földből van a várunk
vert falból a házunk
hová hazavárunk

Deszkából az ágyunk
süppedt szalmazsákunk
mégis nyugodt álmunk

Tisza folyik nálunk
kérész után ásunk
hallal teli szákunk

Hegyet idelátunk
kék a láthatárunk
Zemplénig kiáltunk

Jó földeket szántunk
van krumplink dohányunk
becsült izzadságunk

Templomunkba járunk
igaz hittel állunk
László a királyunk

Mind Szabolccsá válunk
ő derekunk-vállunk
szilaj magyarságunk

NAGYAPÁM HALÁLÁRA

Temetésnap homokot szórtunk szét,
mely úgy sárgállt a reggeli havon,
miként aszott, élettelen arcod
fektedben a fehér ravatalon.

Imákat zokogva földbe tettünk,
friss halmodra már hullott is a hó,
s fehérlett, mint melegágyaidon
tavaszonként a tiszta molinó.

ELMENNEK MIND AZ ÖREGEK

Elmennek mind az öregek
megbékélt öregségükkel
elmennek térkép-arcukkal
toporgó reszketésükkel

Elmennek mind az öregek
mennek a vénen is szépek
jajdul értük lélekharang
s egyre halkul a gyászének

Elmennek mind az öregek
és velük a megélt mesék
nótáik s táncuk miket is
hallgatni-járni kéne még

Elmennek mind az öregek
sírjaikba száll a beszéd
melynek oly édes volt íze
mint a kenyérre csurgó méz

Elmennek mind az öregek
kis falunknak hangja-rangja
temetve a sok régi bál
s a szabolcsi magyar banda

Elmennek mind az öregek
imádkozva tudnak menni
az elszakadt olvasójuk
gyöngyét nem szedi fel senki

Elmennek mind az öregek
de élnek csak eszedbe vésd
holtjaid szíveddel hallgasd
s mit mondanak szeretve értsd

VÁCI MIHÁLY

A Nyírség szülte őt,
csontcsiszoló homok,
keskeny dűlőutak,
az akácfasorok.

A Nyírség nevelte,
ez anyaöľű táj
pesztrálta, hogy nőjön
itt Miskából Mihály.

Pacsirta-vággyal kelt,
szavát értette szél,
ámult, e legényke
már emberül beszél.

Az égig nézett fel,
ha jegenyét látott.
Tőlük tanulhatta
azt az elszántságot.

Szolgálni a földtől,
mely terítéket ad,
csöndben munkálkodni,
mint fényre törő mag.

Elfigyelte-leste
ereszalja népét,
felnö a fióka,
elhagyja a fészket,

de mennyit oktattak,
dolgoztak a szülők,
míg a napra csivogtak
boldog kirepülők.

Így tanított ő is
okosat és mulyát,
szárnypróbálgatni már
egy hazányi pulyát.

Szárnyalni tanított,
míg volt hozzá erő,
amíg bírta a szív,
a százhuszat verő.

RATKÓ JÓZSEFNEK

Az inged nyakkendőt
tán még sose látott,
kigombolt gallérod
szélnek vitorlázod.

Ilyenek verseid,
fehér ingű versek,
tisztá gyolcs valahány,
mégsem ünnepelnek.

Csak egyetlen viselsz,
ezt megtűröd, s viszed
hű robotos, ingen
átpirosló szíved.

SZABOLCS

Hiába országos tettetd –
sötét Szabolcs csak! – legyintik.
Te sarokba zavart gyermek
leszel a hazának mindig.

Káromolva nem győződ meg
a gúnyoló szájt: ne tovább!
Inged alatt még ott sunyít
a múlt bevéste tetovád.

Eszlár, Pócspetri, Penészlek
a csontig vájta be magát.
Füstös vonatra ültetted
az ingázók kis otthonát.

Homokba plántált sóhaja
népednek morzsára ért be,
a nincs sorsára úgy ragadt,
ahogy dohányzsír a kézre.

Akácscsipke-tájon élő
mást, ha többet is akarna,
de az almavirág felett
van csak egyetlen hatalma.

VARJAK

Diófánk tar ága-bogán
feketéllik, fejét sután
oldalt tartva reám sandít,
mintha látnám öreganyám.

Szándékomról kémelel: várjon,
vagy suhogva tovaszálljon
háboríthatatlan helyre?
Mit rejthet a nagykabátom?

Megtoporog, s marad végül,
nem érezvén ellenségül
jelenlétem, tekintetem
sem zavarja, belebékül.

Mit nézek e gyászmadáron?
Mikor csapatostól látom
őket, olykor felhőt véelve
helyibük a láthatáron.

Éppen ez az, ez fogott meg,
milliókból – egyetlenegy.
Varjak közül ő, a varjú,
károgásból ez a rekedt.

Hányadik már ez a tele
és mennyi nyár szállott vele?
A régmúlté, hogy belülről
tojáshéját repesztgette?

Világ-csúfolt énekesem!
Ami nekem történelem,
te időtlen szárnyaltad át,
s lehet, pihensz sírhelyemen.

Társak jönnek seregestől,
lármát csapva, kárt a csendből,
s felröppen a madaram is.
Sose száll ki a szememből.

RÖG, PORRÁ MÁLLÓ

Csak felkaptam egy rögöt,
a fán seregélycsapat
közibe, hogy vágom,
de elzúgtak zaj-szárnyon,
a rög kezemben maradt.

A düh bezárta markom,
majd kinyílván, az ujjak
morzsolgatni kezdték,
tenyeremben porszemcsék
már, mik peregtek-hulltak.

Hogy földre szórtam volna,
ahelyt úgy tartottam én,
mintha arany lenne,
könyv, és olvasnék benne,
minden szem egy költemény

vagy történelmi regény,
s vallani, szólni akar.
Lehetett itt e kvarc
gondtól csiszolt emberarc –
mind, mind más sorsot takar.

Lehetett ez út pora,
másik – szőlőt befedő,
esőben talp sara,
ez vályogban ház fala,
ez halottat temető.

Ez, magnak jó talaja,
ez dombbal tovaszálló,
Petőfi lábnyoma,
vagy honfoglaló lova
patáján nyargalászó.

Végtelen idejű lét
kis hordárai vagytok
parány porszemecskék,
ti, világnagy-részecskék,
megültök-kavarogtok.

Lehet, valaki, mint én
most, valamelyikteket,
több ezernyi éve
éppígy tartott kezében,
mígnem szélnek engedett.

Lehet, valaki, mint én
most, valamelyikteket,
több ezer év múlva
tart tenyérbe morzsolva –
s én is köztetek leszek.

EGY KEMENCÉRE

Elbontották a kemencét.
Utolsót tán, konyha vége,
hol állt, sárral megtapasztva,
lemeszelve hófehérre.

Vályogfalán, érett téglán
éreztek még az illatát
jó kenyérnek, amit vetett
s szedett ki a sütőlapát.

A padláson porlepetten
áll fatál, dagasztóteknő.
Bennük már penészt kovászol
csak az illanó esztendő.

Hol már a sok illat-ünnep?
Kezek-szájak várták sorba
fegyellemmel megszegését:
megbecsült volt minden morzsa.

Átkarolták, mint gyermeket.
Ma, megtartjuk tenyerünkön,
s kereszt helyett gyári címke
virít jelként kenyerünkön.

TANYASI HÁZ

Húsvétra a házfal alját
itt felmeszelték még.
Pünkösdre az árva udvart
a gyomok benőtték.

Eszkendőre tető rogyant
és vele ment a fal,
a megsárgult hengermintán
tarka gyík inal.

A dőlt falon laboda nő,
a csúcsa ver eget!
Hirdeti: itt a halál tart
bokrétaünnepet.

SZÜLŐFÖLDEM, SZABOLCS

Tisza elől dombra fészkelte
e kotlóaljnyi kis falu.
Ezer évről tud regélni,
sokszor, mint koronatanú.

Előd fia Szabolcs vezér
szeme járta be e tájat,
szállást vett a honfoglaló,
földből emeltetett várat.

Folyó, mocsár védte körbe,
a háromszögletű erőd
századokig bírt ellennel,
elhulltak falai előtt.

László király szent zsinatot
– ez ezerkilencvenkettő –
itt tartott, az országglása a
sáncokon jól kivehető,

mondhatni tribünök sora,
hová szólt népének, papnak.
Sejtem, hol állt: ott tűnik a
vár, mint Ő, a legmagasabbnak.

Szűznek szentelt monostorát
István király építtette.
Istent, imát pogány magyar
megtanulta-megtérdelte.

Isten, ima segítette,
míg nem zúdult rá vad tatár,
sorsát később vésszel írták
és veszve lett a nagy határ.

Eltűntek szolgafalvai:
Kisfalud, Halászteleke
földjét behúzta az idő,
a mindent elfedő eke.

Hol vár állott, most vár áll még.
Szentháromság-fala épen
hirdeti szép magyarságunk.
Lapozzunk át ezer éven!

*

Átlapozunk ezer éven.
Még él, nevében megmaradt,
egy falunyi büszke őrzi
a mondákat, mi ráragadt

és apáról fiúra száll:
Szabolcs vezér, László király,
Patakig érő alagút,
s Móricz Zsigmond, Tompa Mihály

itteni időzései.
Világra jönni ez a föld
segítette a szépíró,
itt született Szemere György,

ki őset Huba vezérnek
tudta, de hajtott nemes ág
sok itt: Dobozy, Vattay,
Törös, Pethő, Mudrány család.

Az utolsó negyvennyolcas
honvéd nevét: Tapasztó Pál,
én arannyal írom, hiszen
nem más ő, mint az űkapám.

Óceánnak nekivágott
dédapám, s később a fia,
küldte őket a szegénység,
várta Álom-Amerika.

Megszerzett pénzük itthon
köddé vált, a világválság
vitte a kinézett földet,
csinált velük ingyenvásárt.

Átlapozunk ezer éven,
s története nincs tovább.
De régmúltja szólaltatja
a nekünk csodafurulyát,

amin lassan már több a lyuk,
mint a faluban itt lakó.
A házainkat csönd fedi,
e nem oszló köd-takaró.

Itt mindenki ismerőse,
s tán rokona mindenkinek,
tudjuk jól, kinél a bánat,
s a jó Isten kin segített.

Idegen jön, ráköszönünk,
kijár a megemelt kalap,
a szó, s már ismerősként megy,
aki innen továbbhalad.

Nyitva az ajtó, az ablak,
mind kinyitva a lélek itt,
sok, ki szülőházát hagyva,
minden gyökeret elszakít,

mondván: csak gürcöljön tovább,
ki bolond, jobb lesz városon!
Egy nap, majd választanom kell,
nem tudom, hová vet sorom.

*

Nem tudom, hová vet sorom,
vágyam-vérem mit akarnak.
Köszönöm, hogy itt születtem,
és e föld nevelt magyarnak.

Köszönöm a gyermekkorom,
mert volt benned mindig játék,
csillagot csal szemembe ez
az önzetlen, szép ajándék.

Köszönöm az ifjúságom,
első csókot, amit adtam
nagy ügyetlen, s megköszönöm,
hogy ügyesen visszakaptam.

Köszönöm a falum népét,
a tőlük vett igaz szókat,
köszönöm tanárain, a
szebb arcunkra tanítókat.

Köszönöm házunk melegét,
hol vár öcsém, apa s anya,
lehet majd bárhol otthonom,
én hozzájuk megyek haza.

*

Én hozzájuk megyek haza,
s fénylek, mint háromkirályok
előtt Betlehem csillaga.

HALÓDÓ ALMAFÁK

Tegnap csodátok
fehér almáskertek
ma elfajzott fákkal
átok-gazzal vertek

A remény ültetett
s éltetett – almafák
most vad galagonya
fon töviskoronát

A gonddal metszett ág
úgy felseprűsödött
az Élet fája itt
mind halni esküdött

Az utakig elér
már törzsükből a kín
kocsinkból nem halljuk
mint halnak odakinn

NINCS VISSZAÚT

Néztem gyermekként utcánkon túlra,
léckapun állva, belé fogódzva.
Másztam diófánk ég-magasába
beleszédülni messzi határba.

Ablakunkból nem untam eleget
kémlelni a kék Tokaji-hegyet,
földvár sáncáról Zemplén karéját –
röpülni hívtak: kalitból héját.

Utat faggattam: hová is futhat?
Tudtam, a tagút Rakamazig juttat,
oda, ahol a vonatok robognak,
ideér hangjuk, ahogy dohognak.

Kértem: a Tiszán a hajókat messze-
követő szemem el ne eressze –
de még a révészünk ladikjában
sem ülhettem, át Túlatiszára.

Itt régtől csak pislákol a lélek,
s egyre nőnek a temető-fények.
Elmenni vágytam, nem fogva gyanút:
riadt szívverés minden visszaút.

EGY HÉTIG VÁRTUK AZT

Mindig egy hétig vártuk azt:
péntek vagy szombat éjszaka
érkező apánk ujjától
kocogjon ajtónk ablaka.

Ismert jel volt, hozzá hangja:
– Juliska! – szólott, és anyánk
már ugrott szendergéséből,
s apánkkal megtelt szobánk.

Megcsókolt bennünket sorba
bundasapkáját, hogy levette,
s jó volt lesni, ahogy a még
meleg krumplilángost ette.

Pár szó a családról, s közben
bérpapírt vett elő és pénzt,
s már anyánk keze olvasta
a piros bankós fizetést.

A kisöcsém is felébredt.
S megkapott cukrát édesen
szopva merült új álomba,
apánk láttától fényesen.

Ahogy sötét lett szobánkban,
ketten még néhány szót szóltak,
majd átkarolták egymást, és
könnyű álomba csukódtak.

De jó is együtt! – gondoltam –
tán többre senki se vágyik.
S boldogan néztem plafonon
a sparhelt tűzkarikáit.

Csillagozó

Csillagozó

TAVASZI SZÉL

mint riadt kisegér
cikáz a falevél
fújja a kerge szél
levél sír: eresszél

nem hallja meg a szél
rozsdásan hogy zenél
szegényke mit beszél
mije fáj mire kér

tavasz jön megy a tél
skótdudás ez a szél
ropja a falevél
ha eláll – elalél

HINTA

A játszótéri hinta
már alig lengő inga.
A kislány, ki benne ült,
rohan, mert rásötétült.

A játszótéri hinta
tér nyugalmába vissza,
ám a lány újból felül
álmában, s repül, repül...

VILÁGGÁ INDULTAM

Anyámra gyermekharaggal
támadtam: – Világgá megyek!
Még azt sem mondom meg, hová,
engem ne is keressenek!

Nem szólt, csöppnyi batyut kötött,
s egy bottal vállamra dobta.
De, csak kapunkig juthattam.
Hullt könnyünk záporozva.

MINEK ÖRÜL?

Minek örül Kovalcsik?
Mennyi derék, kövér csikk!
Záporozó záporosó
a csikkshedő kedvét szegő.

Minek örül Lakatos?
Mert az út nem latyakos.
Új cipőjén nem lesz sár,
csak őt nézi Abasár.

Minek örül Kibédi?
Ha a kapus kivédi,
középcsatár berúgja,
bírósporttárs lefújja.

Minek örül Kelemen?
Ráköszönt a szerelem.
Úton, utcán, tereken
csügg a szép kék szemeken.

Minek örül Telepó?
Patak dagad, lé a hó,
ághegyre száll őszapó,
s átbillen a Földgolyó.

TÜCSÖKTÁNC

Te, kedves kis tücsök,
ugralsz a dülőlúti fűben,
önfeledten hancúrozol e
napcsókolt időben!

Te, kedves kis tücsök,
leköt fürge viháncolásod,
amint fű-parketten táncot rop
pipaszárú lábod.

Te, kedves kis tücsök,
örülsz, mily bohó is tudsz lenni,
micsoda kedvvel ugrabugralsz,
s hogy tudsz ciripelni!

Te, kedves kis tücsök,
te, rám is átragad a játék,
ha meg nem sértelek, melléd
én is táncba állnék.

Te, kedves kis tücsök,
már ugrálok, mi több, repülök,
táncolok, nézd, nézd tücsök, s örülj,
hogy veled örülök!

REGGEL

Rigó rikkant
fütyre fittyet,
fülnék éles
fityfirittyet.

Veréb fürdik,
ugrál frissen,
már nem tudja
hogyan feszítsen.

Villanydróton
füstifecske,
de csicséri
nagy a kedve.

Méh zöngicsél,
akácvirág
nekiadja
virágporát.

Mélyhegedű
szőrmók dongó,
mindenfélét
körüldongó.

Gerle dúdol:
megrendelve
itt a reggel
jó reggeltre.

Itt a nap is,
most jön elő,
lármát hozó,
nevetető...

KISCSIBE

Tenyerembe foglak,
gyöngén simogatlak
kiscsibe, te sárga
pamutgombolyag.

Alig száradtak még
a bolyhos tollpíhék.
Csoda, hogy rántotta
helyett – kikeltél,

élsz, csipogsz, létezel,
s félsz, ha Onnan kiemel
egy kéz, Valami, mit
nem ismerhetel,

hisz nem látott szemed,
e fényes, két kerek
gombocska eleddig
még csak szűk teret,

azt, ki melenget, és
sok-sok kistestvért.
Hát nézz bátran körül!
Asztalon a kést

még nem is sejteted,
még semmit mond neked.
Még védő szárny alatt
megóv rejteked.

HÚSVÉT

Húsvétvasárnap
szálazva esik,
festi bent a lány
szép hímeseit.

Húsvéthétfőn sok
locsolóra vár,
izgulva számol:
ki jön, s ki volt már.

Húsvétkor a lány
ajtót sarkig tár,
szeme, mint a Nap,
haja, illatár.

TÉL ELŐTT

Fejem fázik,
sapkám nyomba
felcsapnám a
kobakomra.

Kezem kékül.
Menekedve
belebúvik
a zsebembe.

Sálam sincsen,
csupasz nyakam,
összébb húzom
kicsit magam.

Elfagy lábam
félcipőbe –
belerúgok
az időbe!

KARÁCSONY

Szobánkba szállt
a karácsony,
fészket rakott
fenyőágon.

Tollazata
csillám-ékes,
szeme tüze
gyertyafényes.

Megcirógat
pihe-szárnyal,
csönd békéje
köztünk szárnyal.

Beragyogja
szép arcunkat,
fészke meleg
otthonunkat.

JANUÁR

Izmos kovács
Január –
jéglándzsákat
kalapál.

Fagyot izzít
a kohó,
deret fúj a
fűjtató.

Csupa csillám
műhelye,
jégszikra száll
százfele.

Megy a munka,
jó derék
hóember itt
a segéd.

JÁTÉKAIM

Forgott a szélkerék,
futottam a porban,
szélmalom-pörögve,
forgószélként, gyorsan.

Újságpapírosból
hajót készítettem,
pocsolya-tengerre
útnak eresztettem.

Emeltem a víznek
eső után gátat,
kislapát, fűrge kéz
parancsolt, ha áradt.

Felnyergelve, estig
kóró-paripámát
hajtottam és nyertem
száz kemény csatákat.

Játszottam én gőzöst,
fütyülő vonatot –
egész nap csihuzott,
robogott, tolatott.

Íziből szép hangú
hegedűm volt nékem,
tők szárából duda,
csuda jót zenéltem.

Sóska leveléből
nagy szivart sodortam,
gesztenye-pipámat
bújva szipáskoltam.

Nagy útilapuval
szúnyogokat este
kergettem, csapkodtam,
sokszor hasra esve.

Cserebogárra már
seprővel vadásztam,
emiatt néhányszor
nem is vacsoráztam.

Anya hívott haza –
bebújtam az ágyba,
ott játszottam tovább
nagy Álomországba.

CSILLAGOZÓ

Kéményünk mögött a Nagygöncöl
csillagport ver fel kereke
Egyszer ha bakján ülhetnék
én a Mindenség gyereke
azzal a büszke tartással
mint nagyapám szekerén rég
de meg is bámulnák
de megirigykednék

Ám rögvest mosolygok
ekkora gyerekségemen
hisz értelmem-lényem véges ott
hol a világ végtelen
A képzeletem mégis féktelen
Látva e milliárd csillagparányt
a szem nem észlel nagy akadályt
csak az éjben csöndre lelt lélek
tart helyes arányt

Ti csillagok
Hozzátok fel kell emelni fejem
hogy visszacsillogjon szemem
Nyújthatom felétek kezem
de egyikőtök sem érhetem
mégis az egész éji-égi fényt
felfogja tenyerem

Ti csillagok
Veletek a végtelen rend fegyelmez
csak ember vagyok
de ember vagyok ha értem ezt

Előbb csak szárnyat akart Ikarosz
aztán a Napot

Ti csillagok
Csillogjatok csillagozzatok
a szememben ne vacogjatok
hisz tudjátok jól mint rettenek-félek
mindentől mióta csak élek
Rezdülése vagyok minden rezzenésnek
vagyok vibráló csillag:
Lélek

ŐSZI MESE

Foszló ködben
avar csörren
rőt avarra
madár röppen

Ősz madara
szállott arra
tollpihéje
rozsdabarna

szürkeségbe
kopott fénye
vérekes nagy
szemfehérje

Lába sárban
nyomokat hagy
lassan lépdél
meg-megszalad

Jégszemével
messze néz el
a távolban
mire kémlel

tán galambra
vagy pocokra
borzolódtott
nyakatolla

S élest vijjog
szeme villog
gyilkos lángú
vérben csillog

Bósz haragú
lobbanású
máris sebes
szárnyalású

Szíve deres
nem lesz kegyes
suhanása
őrületes

Köröz szárnya
s lecsap már a
meglapuló
kis virágra

Szegény bűvó
eláruló
Támadója
hóhétkodón

megtiporja
megtépázza
tűkarmával
karmolássza

veri szárnyal
rúgja lábbal
megbénítja
vijjogással

S nagy csapással
újfent szárnyal
csőrébe vett
kis virággal

Őszből tél lett
A kiégett
tájon a föld
kifehérlett

Minden volt zöld
fehéret ölt
fehér a csend
össze ne törd

ÁLLATI

Úgy jóllakott,
már csak kocog
hazafelé dundi pocok.
Selypén mormol:
– Nocak, nocak,
nehéz ez a vacak pocak!

*

Nyúlt feletet Nyúl tanár úr
házi kertek nyúltanából.
Legjobb jegy egy sárgarépa,
téma földrajz: Eurépa.

*

Egy méter hány ugrás?
Verebek lemérték,
ugrották, nem lépték,
ez a veréblépték.

*

Összeveszett hús hiú lúd,
ki a legszebb és ki a rút.
Nem egyeztek meg a libák,
csaptak ám ott nagy galibát.

*

Egész sereg seregély
sisereg a fán:
– Nem kell félni egytől –
mondják tele begyből –
nem marad a meggyből
semmise talán!

*

A borz az oroszlánnak
új frizurát készít,
borzasztó sörényét
felborzolja évig.
Unja már oroszlán,
s mert elég hiú ám,
bömböli a borznak,
– Ne borzold oly torznak,
mint egy torzonborznak!

*

Kukorikú,
a kakas,
ha felröppen,
de magas!
Ő az udvar
fejedelme,
nagy öröme
van is benne.
Ül kevélyen
tarajas,
tolla szép nap-
sugaras,
de, ha elszáll
egy veréb
feje fölött,
majd elég
mégében e
nyalka legény,
irigység ül
csőre hegyén.

*

Ablakomnál dúdolt gerle,
erre keltem fel reggelre.

*

Hírül adta a gólyahír,
visszajött a gólya,
újra itt a villanypózna
nyakigláb lakója.
Renoválja fészket, aztán
tudja mit fog tenni,
megérkezett ő, s a tavasz,
ki kell kelepelni!

*

Gólyaláb nélkül,
fehér gólya módra,
fél lábon állong
két gólya a tóba.
Egyik kölyök még,
anyja tanítója,
most van a kicsi
gólyaavatója.

*

Háztetőn a gólya
kelepel, kelepel,
szomszédén a tetőfedő
kalapál, kalapál.

*

Mérges a pulyka,
kék a feje,
taréja vérláng,
tűz a szeme.
Tolla feltolva,
dagad begye,
ha nem félsz tőle,
beszélj vele!

*

Balettra jár hat tyúk,
nagy az akaratjuk,
mégis azt mondhatjuk:
sose lesznek hattyúk.

*

Dorombol a Nap.
Cirmos sugarak
csiklandozzák bőröm,
mint hangyasereg,
úgy nyüzsgenek.
Én hagyom
és nem törődöm
a világgal,
a világban mással,
csak az ujjhegyemen
szárnyait emelő
katicabogárral.

*

Darázscsípés:
tűzlobbanás,
puffadt arccal
káromkodás.
Órákig is
izzó parázs,
megátkozott
tündérvárás.

*

Menyasszony lett giliszta,
csupa gyűrű teste,
tudná, szegény, életében
sosem lesz esketve.

*

Sás susog,
suhan az este,
nád búsong
tükrét keresve,
fűz-kotlós
szárnyát kitolja,
keszgefény
villan a holdra.
Mintha e csönd
énhozzám szólna,
árnya-világa
engem igazolna.

*

A vízben a hal
egy verset szaval.
Gyönyörű verse
címe: A varsa.

*

Igaz, hogy a bálna,
ha csak rajta állna,
e világnak vizeiből
mindent bezabálna?
Maglehet, de mégse!
Hát patakba, érbe
még csak be sem férme,
és a csermely, kanális –
bálna álma banális!

*

Partra kimászott,
fázott a rák,
ráférme most egy
jó anorák.

*

Sünnek sínben van a lába,
rálépett egy uborkára,
kibicsaklott a bokája,
sünmentő megy szirénázva.

*

Sündisznó, kis süni
tüskéit fésüli,
aztán, mint rög görög,
sűrűben sündörög.

*

Sünszínházban,
lámpalázban,
meghajlik a sünszínész,
mellső lábát
összezsapva
tombol a sok sünítész.
Zúg a tapsvihar,
sünni nem akar!

*

Sötét este
kis tücsök,
egy fűszálon
ücsörög.
Hegedűjén
hegedül,
miért is van
egyedül.
Fél szegényke,
úgy vacog,
cirógatják
csillagok.

*

Megfogtam egy gyíkot,
letörött a farka,
hogy visszaragasszam,
végképp nem akarta.
Kisiklott kezemből
s bebújt az avarba,
ott várja új farkát,
mikor nő ki rajta.

*

Sok-sok lépes méztől
gömbölyödött medve
odvas fa árnyékban
hortyog eltespedve.
Hirtelen felbrummog:
– Bundámat ellepte
zúgó méhraj, ajaj,
de meg lettem lepve!

*

Csíkos kecskebéka
berekedt,
mezítláb a vízbe
belement,
hideg volt a víz, így
megfázott,
a partra ugorva
hapcázott.

*

Szemfényvesztés, hókuszpókusz,
hová tűnt a fürge mókusz?
Nem tudja a gyerekkórus,
sem a tanár-biológus.

*

Nagy a munka, nagy a gond,
csószerező kis vakond
csavaranyát elhagyta,
áll a munka miatta.
Keresgeti-kutatja,
alagútját befutja:
– Hol az anya, az anyja,
lenyelte a varangya!

*

– Leestem egy fáról,
dicsekszik a majom.
– Jó nagyot nyekkentem,
mégsem esett bajom.
Az eset tanulsága:
ha én volnék e majom,
nem kérkednék véle,
sőt, szégyelleném nagyon.

*

Nagy-nagy gondban
a sarokban
hálót fon a kicsi pók.
– Itt nem egyenes,
mért nem feszes,
no és ott meg miért lóg?!
– korholja az oktatója
a potrohos pók apóka.

*

A nyakamra szúnyog száll,
vérem szívja szívószál.
Csattan is a nyakleves,
nyakam véres és veres.

*

Fűzfán ül levelibéka
rejtő színű ivadéka
észrevétlen, de a hangja,
az valami istenadta,
torokzacskós nagy karattya.
Várhatjuk, míg abbahagyja!

*

Újságolja vízipók:
– Láttam csuda víziót,
vízi képpel vízi szót,
vízi televíziót.

*

(a béka intelme)

Legyek –
én vagyok!

*

Magasra nőtt púpos teve
mindkét púpjának teteje,
úgy néz ki, mint Zemplén hegye.
Nem is tevegelek vele!

*

Téli napon,
Balatonon
anyukája kiskutyát
vezeti a tükörjégen,
s mutat neki fakutyát.
Kutyus ámul: – Anyuka,
de ciki e fakutya?!

*

A vércse, hogy értse,
betűzi:
He-te-fe-jér-cse.

*

Esik eső, csónak ázik,
most senki se csónakázik.
Fa alatt, ki ázik-fázik,
gondolatban gondolázik.

*

Mestersége kalapos,
munkájában alapos,
hát, ez adott alapot
tőle venni kalapot.

*

Mesteri e must, Teri!

*

Szedd a lábad Tivadar,
sarkad veri záporoső, zivatar!

*

Lopótok – lopótök?

*

Füleli
Terike,
Ferikét
verik-e?
Hallja már
Terike,
ez, bizony
Ferike.

Minden nélkül

Minden nélkül

MONDHATOM-E?

Mondhatom-e apámnak:
– Már erősebb vagyok!
S anyámnak, hogy nélküle
is elboldogulok?!

HUSZADIK SZÜLETÉSNApomRA

Húsz évem robban. Széthullnak
bennem éles vér-repeszek:
e rég várt még sose voltam –
és soha már nem is leszek.

ALTEREGÓ

rálelni felnőtt magamra
vágytam a nagyvilágba
csak tipegtem mint kisgyerek
fogódzva járókába
a rácson túlról mosolygott
egyre gügyögött felém
brümbrümözött tapsikolt az
ki lehettem volna én

DEBRECEN

Mit ad a város – Debrecen?
Szabadságom és ketrecem.
Mutató leszek perceken
vagy lyuk csak fonott perecen?

*

Megtartja-e nyelvem a
jó szabolcsi ízt,
vagy hurkáért olvasom
magam is a pízit?

TÜKÖR ELŐTT

Ahogy kiserked szakállam,
Bár reggel leborotváltam,
Úgy nőnek újra, persennek
Lelkemben borosta-versek.
Holtig már kényszerként élem
Mindkettőt – borotvaélen.

FÉLEK

Félek. Gyermekkor szörnyei:
ördögök, farkasok, sasok
állják utam, s míg én gyöngé,
ők még mindig hatalmasok.

A mélység aggat rám szárnyat,
repülni hív – ám leülök,
lóbázom lábam, de félek:
egyszer majd beleszédülök.

Suhanó vonat, kerekék,
fény-árnyjáték, visító fék.
Borzongok, mint mágnes fölött
papíron a vasreszelék.

Sín, mélység és szörnyek ellen
nap-nap ki óv meg engemet?
Csak az, ki bízik karomban,
s nem engedi el kezemet.

FŐNIXMADÁR

Minden vers viharzás
villámló kisülés
Minden vers meghalás
halálból születés
A vers: Főnixmadár
hamvából repülés

KOCSMAPÉNZ

Ide-oda billeg, ahogy
blokkért áll a sorba,
szája körül nikotintól
rozsdáll a borosta.

Szakadt zsebét kotorássza:
– Hova a fenébe?! –
A megkerült toprongy bankó
zászlózik kezébe.

Kocsmapénz mind gyűrött. Ezt is
hiába simítja,
riadt szemű gyermek, s asszony
tekintete rajta.

– Francba velük, én kerestem!
A magamét iszom!
Blokot vált és kiokád.
Bizony. Bizony. Iszony!

FEKETE

Két cigi, dupla fekete –
így indult minden reggele.
Dohány és újabb fekete –
parázslott-gőzölt csak dele.
Esti nikotin, s gyógyszerere
nélkül nem volt egy éjjele.
Bármilyen, ha kedvét leverte,
máris a kávéját keverte.
Már csak a füst, s a fekete
maradt itala-étele.
Orvos intette: fekete
mindene, mája-tüdeje.
Gyász vette körül – fekete.
Az volt az egész élete.

LEVONULÓBAN

levonulóban
ifjúságom zöldárjai:
tomboló vér szaggatta part –
már fogva tart
gáttal erősített ér

versem-lelkem
csönd-víztükör
szürke kavics ha hull
csak parányi kör
a csobbanás
mely gyorsan elsimul

CSAK CSÖND

Egyszer szíved is megáll
Megáll dobogni egyszer
Az élet már tele ily
haláli közhelyekkel
Majd megszűnik körülte
minden mi anyag idő
csak a csönd tébolyít
öröklét-süketítő
De bele sem örülhetsz
csönddé válsz te is magad
ha végtelen csöndre int
egy végtelen akarat

Csak csönd Csönd Ennyi maradsz

FÁBÓL FARAGOTT ARC

Népművelési gyakorlaton

Tanyára vitt utunk.
Kecskemét mellett lakó
Polyák Ferenchez, ki
hírneves fafaragó.

Száraz Jóska kísért,
s hogy szárazak ne legyünk,
útközben nyakaltunk,
már kerekedett szemünk

a portára érve.
Nem várt. Örült a gazda.
Hamar terüljt mondott
a hatalmas asztalra.

Legelőbb is bort került,
füstölt kolbász, szalonna,
vastagon szelt kenyér,
majd ezekhez só, hagyma.

Gyorsan komázódtunk:
Ő koma – mi cimbora.
Idővel már mindőnk
a legjobb rokona.

Dicsértük munkáit,
mint hittük, igazából,
nemcsak a bor miatt.
Hogy miket tud a fából!

Miket tud a fákról –
hogy melyik mire való,
melyikük nehezen
vagy könnyen munkálható.

Ez szép erezetű,
itt meg göcsörtbe érő.
Egyik vaj, másikon
csak kesereg a véső.

Hallgatjuk, majd rám néz:
– Te, sokat mond az arcod,
s elárulom neked,
hogyan lesz bővibe harcod.

Megfaraglak, igen,
én kifaraglak téged!
Elkészült? – nem tudom.
Lehet, már fában élek.

ÉJFÉLI SÉTA

Éjfélre járt már, vagy akörül.
Bandukoltam magammal telten
hazafelé, elmondva versben
mi lelke nyomta, s minek örült.

Csönd békélt, csak az utcalámpa
neontücske cirpelt, körötte
rovarok csapongtak a körte
talmi, fényérett illatára.

A lilaakácsor gömbfeje
holdat viselt, formás kalapot.
Fázós virágokra csillagot
szórt szét a juharfa levele.

Mennyi csodára lelt itt szemem,
melyet a napsugarak híján,
az éjszaka nagy negatívján
egészen másként érzékeltem.

Éreztem, hogy lélegzik a ház.
Ablakszeme engemet követ,
az antenna csöndet kötöget,
kertkapu, mint szelindek vigyáz.

Az út makadámja, mint teknőc
páncélháta, tükrös a holdtól,
és ettől az impressziótól
boldogan ickáztam, én, gyerkőc.

A főutca csupa fénycsapda.
Kinyílt a templom rozettája,
karcsúbbnak tetszett gótikája,
lélekcsöndben pihent harangja.

Mennyi forma, mit nem láthatott
szemem nappal, holott nemegyszer
mentem, és most csodált: ezerszer
bejárt és mégis új világot.

Olykor lecsukom szemem: lássak!
A dolgokért kell is e játék,
hogy a fonák színére váljék,
ismerhessem ugyanazt, másnak.

Kell ez a játék, látók vagyunk.
Sokszor a vak, finom érzéssel
világunkból többet érzékel,
mint mi. Kik fényben tapogatunk.

TE VAGY A KÉRDÉS

Te vagy a kérdés és te is a válasz
te ki megrekedsz és ki folyton áradsz
te vagy minden ok s te a magyarázat
mért keresi szám szánandón a szádat

Te vagy a féltés s ki megnyugvást áraszt
te a törött szárny s ki mint fecske szállhatsz
Bizonyosság már vagy törékeny látszat
én te lehetek s te énemmé válhatsz

HOL KEZDŐDIK

A Szerelemről beszélgettünk
nekünk mit jelent e fogalom
Meddig tart az én s hol kezdődhet
az a mindenem neked adom

A csak együtt veled örömét
túlfájhatja e a nélküled
Belehalnánk ha igen – s ha nem
akkor miért e vakszédület

MADÁRSZEMMEL

Úgy figyellek függő
cinege-fogással
máskor meg hasztalan
veréb-lármázással

Nézlek moccsatlan
bagoly-pislantással
majd gyanakvó-sanda
varjú-bandzsítással

ELSŐ HÓ

Megmosdatlak az első hóban
e parttalan csillámfolyóban
mely napot tükröz Hasonlóan
ragyogjon arcod vakítóan

Előlem tenyeredbe hajtod
hiába – én nyerem e harcot
Nézzem Jaj nem ejtettem karcot
Töröld hamar arcomba arcod

ANGYALLÁNY

A szemed a kéknek égi kékje
szárnyalni vágyom e messzeségbe
A hajad a búza szőkesége
csapjon fölém hullámverése

Finoman rezdül bennem a hangod
kihallom mint hív kicsiny harangod
Jaj mégis megfoszt anyali rangod
elérhetetlenek kell maradnod

KATICAKÉPZELET

Ablakból nézem mint kering a táj
Fogócskázom míg a vonat szalad
Mevagy – hajad búzatábla szemed
búzavirág ajkad piros pipacs

Ipiapacs – kiáltok magamban
Mevagy – majd szinte belerévülök
ebbe a katicaképzületbe
Forog a táj s én vele szédülök

ÚGY NÉZTEM RÁD

Úgy néztem rád mint a fényre
mint szerelem-teljességre
de már tudom-mondom félve
nem miattam születél le

Nem vágyhatok az egészre
nélküled már csak a részre
figyelhetek minden éjre
megbolondult szívverésre

KÉS

Pusztán léteddel a létezel
csillagjárásával fényezel
ám mégis ha késve érkezel
bennem egy szörnyű kést élezel

Míg szikrát szórok te mérgezel
mert nem felelsz s nem is kérdezel
Mögülem oly távol nézel el
mígnem itt szerelmünk vérzik el

SZERELMED HOGYHA ELHAGYOTT

Szerelmed hogyha elhagyott
szemedben sószemcse ragyog
Fejed kezédbe hajthatod
tartani súlyos bánatod

De nem bírja el tenyered
karod bicsaklik beremeg
Nem rakhatod le terhedet
s hordanod egyre nehezebb

HAMVADÓ VERS

A Tűz ellobbant – mért szítok lángot
hamvadásodból parány zsarátnok
Miért kérik tűzgerjesztő álmok
Katalinból drága Kataságod

Szép versedbe csúnyán belesültem
édesedbe belekeserültem
mit várok még így megsemmisültem
mint lakatlan csigaház a fűben

CSUKLÓN A PENGE

csuklón a penge
pengén a nap
gyöngye szemedben
fényt riogat

csuklón a penge
pengén az él
meg-megremegve
eredhez ér

füled a penge
tombol a vér
nem fér medrébe
új partot kér

parttalan kedve
legyen szabad
csuklón a penge
nekiszalad

gátat vág sebet
iszonyú mélyt
borzalmad érzed
nyitott fekélyt

majd magadhoz térsz
nyugtat a vér
már nincs benned félsz
nincs semmiért

elkészt hangok
jaja kísér
s kérdő harangok
miért miért

METAMORFÓZIS

Még alszik a szem, de benne él
bimbó, kibomló szíromlevél,
illanó illat, tearózsa –
miként már a nyárvégi rozsdá
is e szembe zárva, és a tél.

Magból magoncot, csemetefát
növel az idő, évkarikát.
Egyre terjed a lombkorona,
majd fáradni kezd ága-boga,
és törzsébe fűrész, fejsze vág.

Erről beszéltem neked nemrég:
lásd meg a hernyóban a lepkét,
lepkében földre hullt szárnyakat,
hullt szárnyakban lepkevoltodat –
de jobb, ha mindezt elfelednéd.

MINDEN NÉLKÜL

Mondod: néhanap
megesik veled,
hogy gyermekpárnád
matatná kezéd

csücskét keresve,
amint egykor rég,
ha felrikatták
álmod rossz mesék.

Kispárnád már hol –
elszállt tollpihe.
Nem fogódzhatol
most már semmibe

és senkibe, bár
szíved zakatol –
s ki meghallaná,
miért nincs sehhol?

Sodrásban

Kinga emlékére

HOVÁ LETTEK?

Gázzal főzünk már, a
spórt kitettük hátra.
Anyám, mondd, hová lett
télesténk tűztánca?

Elnémult rádiónk
helyét tévé tölti.
Anyám, mondd, hol a tű,
mely kézimunkád ölti?

Matracra cseréltük
tömzsi szalmazsákunk.
Anyám, mondd, hová lett
zizegő, szép álmunk?

SODRÁSBAN

Meredek falról leszakadt,
vízbe csusszant egy földdarab,
mint életemből ez a nap.
Folyvást épül a túlsó part.

HÓBA HULLOTT KERESZTJEINK

Szüzi hóba hanyatt estünk
benne maradt a keresztünk
benne maradt nevetésünk
benne minden gyermekségünk

Nem fogja fel már elestünk
puha hó és fáj a testünk
fáj a lelkünk s igaz-vesztünk
Semmivé kell teljesednünk

PILINSZKY

cigarettafüstben
kávéd gőze –
arcunkban így arcod
elrejtőzve

ISTENTELENEK

Olyan az arcunk
gyakorta harcunk
akár Istené

Isteni lenne
ha Isten lennénk
ha Istennek lenni mernénk
de nem merünk –
bele is hal minden emberünk

IGEragozás

én megfeszülök

te megfeszülsz

ő megfeszül

mi megfeszülünk

ti megfeszültök

ők meg

röhögnek az egészen

KÖSZÖNÖM, HOGY ITT VAGY

Feleségemnek

Köszönöm, hogy itt vagy,
holott másutt is lehetnél,
köszönöm, hogy szeretsz,
pedig mást is szerethetnél.

Köszönöm, hogy nevetsz,
noha lenne okod sírni,
köszönöm a verset,
amit nem tudok megírni.

SZEGFŰ BÚCSÚJA

annamarival egyszerre kiáltottuk: vissza. vissza.
s egy jó riport reményében már fordultunk is
kocsinkkal a faluvégi vásártérhez ahol öt tehen várt
sorsára. az idős gazdák csak kibökték árulásuk:
egy egri felvásárló jön a jószágokért. mert drága
a tartás nincs a tejnek ára s az erő is fogytán.
a döntést a városban élő gyermekeik is helyeslik.
minek gürcölnek még édesapámék. ez volt válaszuk.
meg az a kis pénz is jól jön nekik. hiányozni fognak.
ez utóbbit a tehenre értik – szipogták az öregek
elfordulva hogy azok ne nagyon hallják. – én az
asszonyt hazaküldtem. kisírta itt a lelkét – mondta
egyikük. – sírunk mi is csak belül – vélte egy
másik. – sír az árva jószág is – felelt a harmadik.
nagyapám két tehenét egykor magam
is megsirattam. lenkét s a cifrát – meséltem nekik.
fotós kolléganőm ezalatt egész közel merészkedett
a legelől kikötött szegfűhöz hogy megörökítse.
elköszönve már tudtam az írás címét: szegfű búcsúja.
– te láttad. az egész boci két hatalmas bús szemből
állt – kérdezte már a kocsiban könnyét palástolva ez
a minden ízében városi lány
annamari.

SÁNDOR ÉS SANYI

sanyi. saaanyi te nem hallsz. na majd az ostorral kipiszkálom a vattát abból a süket füledből. saaanyi hogy az a jó isten... (innen elhallgatnám a mondat terjedelmesebb részét amely a szép tavasz-időben teljes verbalitást öltött a lovával szántó gazda szájából. mondhatni folklór volt a javából. a legtisztább. a legautentikusabb.)

– sándor lennék a ló meg sanyi – mutatkozott be illendően a gazda a nyíregyházi bokorvilágban riportútját járó két kolléganőmnek.

– a pacit nem szükséges bemutatni. már az autóból megtudhattuk a nevét együtt említve a teremtővel – mondta a realiztikusabbnak ismert kolléganőm. talán az újságírói jelenlét és a fényképezőgép hozhatta ki azt a finom stílust sándorunkból amiről maga sem tudott hogy birtokol. E lelkeségre az elköszönés után tette fel sándorunk a koronát midőn a szántás folytatására imígyen biztatta lovát – sanyikám légy szíves. sanyikám légy oly szíves.

– ám a ló nem indult. az effajta nógatást vagy nem értette vagy a röhögés merevíthette le szegény párát. a két lány még az autóban is hallhatta sándor erőteljes hangulatváltását:

– saaanyi te süket vagy... a kollégák aztán ízes riportot kerekítettek. fifikásan átírták a gazda s a ló nevét. nem akartak átesni egy másik ló másik oldalára ott ahol a főszerkesztő de még a főszerkesztő-helyettes is sanyi.

GYERTYÁK

Haláluk után
a holtak
elégnek, bennünk
kormozódnak.

Lelkünkől égis
pattan a pernye
fájdalmas-
jajveszékelve.

Hinnénk: e láng,
e roppant tűz végül,
ha felperzselt mindent,
zsaráttá békül?!

Hamuvá válik.
Halottak napján,
gyertyák kanócán
felparázslík.

MÉG MEGSIMOGATTA

álmában hullajtott fogat –
fogváltó fiúként látta
magát a száradt ínnyű agg
reggeledvén kibotorkált
s mint egykor kedves tehenén
ő – szép reszketeg ősz fején
még végigsimított a nap

GYERMEKKORUNK SZÉP UTCÁJA

Gyermekkorunk szép utcája
mindannyiunk pesztonkája,
miénk volt a hossza-széle,
s játékunknak nem volt vége.

Szállt a bige, szállt a labda
madaraknál magasabbra,
nevetésünk szállt az égbe,
az festette tiszta kékre.

Hová lett a kölyöklárma,
régi utcánk zsibongása?
Lerakódott szálló pora
megvakuló ablakokra.

Ajtó-ablak mind bezárva,
lakó, ha van, egymagában.
Púpos vakolat a házról
hullik a sok sóhajtástól.

NEKEM AZ ISTEN

Nekem azért kell
jótevő Isten,
nagy szükségemben,
hogy megsegítsen.

Nekem azért kell
jókedvű Isten,
ha keserű lennék,
megédesítsen.

Nekem azért kell
gyógyító Isten,
gyulladt sebemre
csillagport hintsen.

Nekem azért kell
megértő Isten,
senki, ha volnék,
ő megérintsen.

Nekem azért kell
egy igaz Isten,
hamissággal más
meg ne szédítsen.

Nekem azért kell
kegyelmes Isten,
tévelygésemből
visszatérítsen.

Nekem azért kell
mégis az Isten,
szeretetemért
hogy megfeszítsen.

ANYÁM ÁLMA

Anyám álma
anyám álma
varázslatok
éjszakája

Anyám álma
légi társa
füstifecske
cikázása

Anyám álma
kismadárka
törött szárnyú
borzongása

Anyám álma
szép dalára
játszik a csönd
fuvolája

Anyám álma
zengő hárfa
húrja minden
idegszála

Anyám álma
mosolyára
jégcsap enged
csordulásba

Anyám álma
nagy jégtábla
felriasztó
rianása

Anyám álma
bármi várja
úttalan út
végig járja

Anyám álma
talán hátha
mégis az a
mindhiába

Anyám álma
Máriája
büszke mint ő
a fiára

Anyám álma
hogy kiváltsa
maga feszül
keresztfára

Anyám álma
rám találva
nem verdes már
szempillája

Anyám álma
anyám álma
jaj csak sose
legyek árva

Anyám álma
mégis-mégis
közelítő
nagy magánya

HÉT HAIKU

Dércspikézte fák,
szirmát bontja jégvirág.
Csöndfehér világ.

*

Hóban lélek lép.
Csillagot rajzol cinke,
icipicinykét.

*

Zsuzsanna-napja.
Mára minden madárnak
megjön a hangja.

*

Mint pap az ostyát,
mutasd fel arcod fényét,
s hagyd a zsolozsmát.

*

Mindkettő hibád:
csak veled, s ha nélküled
kerek a világ.

*

Gesztenyeburok
nyílik, s lám, én sem tudom,
merre gurulok.

*

Szerelmem örök,
mint tóba dobott kötél
a hullámkörök.

MINT EGY JEGENYÉRE

Mint egy jegenyére,
úgy néztem apámra,
gyermekszemmel-szívvvel
nem volt hasonmása.

S hogy én is felnöttem
mégsem fogyott árnya,
nem veszített semmit
embersudársága.

Hatvanhét évesen
dőlt élete-fája,
máig a szememben
földre zuhanása.

Máig a fűlemben
ágai zúgása,
szörnyű reccsenéssel
törzse puffanása.

Mint volt a jegenye,
oly nagy a hiánya,
rezgő levelekként
sírok én utána.

KINGA EMLÉKÉRE

Angyallá vált unokahúgomnak

Játéknak ez utolsó:
udvaron a kis koporsó.
Azt játszod most, belefekszel,
s kiszállsz majd, ha bemelegszel.

Jó játék, hogy úgy siratnak,
tenger-könnyeket hullatnak.
S ha felugrassz, jót nevetnek,
összevissza szeretgetnek,

ahogy kell is ily gyermeket,
ilyen tiszta, fénylő lelket.
De, zokogják: ez nem játék,
legkegyetlenebb ajándék,

mit csak kaphat sorstól ember.
Ilyet Isten el nem rendel,
ily fájdalmat nem akarhat,
nem adhat a ravatalnak

ilyen puha kezecskéket,
ilyen kéklő szemecskéket,
ilyen tündéri jóságot,
ilyen gyermek-okosságot.

Arcokat kézbe temettél,
miért is már angyal lettél,
mennybéli szép gyermekangyal,
kunkorodó arany hajjal.

Nem láthatjuk Kinga szárnyát,
de hallhatjuk suhogását,
ha kesergünk, mindig jókor
arcunkra egy angyal csókol.

TESTVÉRSIRATÓ

Elhunyt öcsémnek

nagy a bánat jaj a bánat
széjjel veti ezt a házat
nagy a bánat jaj a bánat
jegekkel jön kitép fákat

nagy a bánat jaj a bánat
megdermesztve szaladgáltat
nagy a bánat jaj a bánat
öklendezve semmit hánytat

nagy a bánat jaj a bánat
hogy fordítsak neki hátat
mint óvjam beteg anyámat
sírban fekvő jó apámat

nagy a bánat jaj a bánat
beken mindent szekrényt ágyat
befest asztalt tányért tálát
falat tetőt csatornákat

kertet udvart dáliákat
utcát falut s a földvárat
bemázolja szótlan számat
bennrekedő szép imámat

nagy a bánat jaj a bánat
hamis ígérettel áltat
nagy a bánat jaj a bánat
megnémítva kiabáltat

SZÜLŐHÁZAM ÁRVA

Szülőházam árva
úgy magára maradt
magzott udvarára
már be se néz a nap

Lyukas csatornából
hull könnyek özöne
felzokog a fal is
tünődik dőljön-e

Hogy költözhetett be
ily gonosz mostoha
üres minden edény
és csupasz asztala

A hideg szobákban
a plafon megrepedt
mért nem gyújt be senki
a kályha didereg

Redőny mind lehúzva
ott benn a vakvilág
csak egernek való
mely mindent összerág

Ki kell nyitni ajtót
és ki az ablakot
kihajtani innen
a fojtó zárt szagot

Kinyitni az ajtót
kitárni ablakot
s szeretve fogadni
ha jön ki itt lakott

HÁROM CSERÉPKORSÓ

Három cserépkorsót vettem,
hogy azzal éltesünk, apám,
koccintva hatvanadikra,
s amik még jönnek ezután.

Három cserépkorsó: apánk,
te vagy, öcsém és jómagam.
Majd rendre elővesszük, ha
bárkinek ünnepnapja van.

Három korsó lefordítva
őrt állt a szekrény tetején,
kortynyi bort nem ivott abból
jó apánk, sem öcsém, sem én.

Leszedem a korsókat, az
apám rég, s öcsém is halott.
Koccintanék most, s szíven tép:
mennyire egyedül vagyok!

MINDIG HÁTRÉBB

Eggyel mindig hátrébb lépek
fájdalmas szép születések
és mindig előrébb állok
a sorban kaszás halálok

Porlétem helyett hogy élek
még nem mondom szerencsének
pedig vesztettem barátot
sírtam apát testvért álmot

Semmitől nem kellett féljek
éltettek éltető fények
de zsolozsmáznak már árnyak
papjai az éjszakának

Eggyel mindig hátrébb lépek
mígnem egyszer odaérek
Fölém mikor sírt emelnek
felsír értem egy kisgyermek

TARTALOM

Rügyek pattanása	3
Vasárnap	5
Gazdagság	6
Vers kell a virágnak	7
Sátrat emelt	8
Rügyek pattanása	9
Nyár	10
Még nyár	11
A búzában	12
Hazafelé	13
Parasztok	14
Nagyapám	15
Szó, a hiányzó	16
Infinitívuszok	17
Hódítók	18
Szeleburdi lányok	19
Erátóhoz	20
Kamaszálom	22
A kíváncsi hold	23
Múzsákhoz	24
Első ars poetica	25
Vádoló	26
Holdvilágom	27
Fűrészelés	28
Az én vallásom	30
Egy új szerelem margójára	31
Egy új szerelem margójára	33
Nyelvtan	34
LGY	35

Virág lettél	36
Százszorszép	37
Kamaszok	38
Mint frissen sült kalács	41
Hormonjáték	42
A kimondhatatlan	46
Ahogy kenyerbe kés	47
Láttam sírni egy férfit	48
Mint szőlőszemben ott a nyár	49
Angéla	50
Van egy folyó	51
Szerelem	52
Gyertyaragyogás	53
Elemek	54
Nem tudni	56
Nincs visszaút	57
Gyermekbűneim	59
Nemecsek	60
Szabolcs vezér örökén	61
Nagyapám halálára	62
Elmennek mind az öregek	63
Váci Mihály	64
Ratkó Józsefnek	66
Szabolcs	67
Varjak	68
Rög, porrá málló	70
Egy kemencére	72
Tanyasi ház	73
Szülőföldem, Szabolcs	74
Halódó almafák	78
Nincs visszaút	79
Egy hétig vártuk azt	80

Csillagozó	81
Tavaszi szél	83
Hinta	84
Világgá indultam	85
Minek örül?	86
Tücsöktánc	87
Reggel	88
Kiscsibe	89
Húsvét	90
Tél előtt	91
Karácsony	92
Január	93
Játékaim	94
Csillagozó	96
Őszi mese	98
Állati	101
 Minden nélkül	 111
Mondhatom-e?	113
Huszadik születésnapomra	114
Alteregó	115
Debrecen	116
Tükör előtt	117
Félek	118
Főnixmadár	119
Kocsmapénz	120
Fekete	121
Levonulóban	122
Csak csönd	123
Fából faragott arc	124
Éjféli séta	126
Te vagy a kérdés	128
Hol kezdődik	129

Madárszemmel	.....	130
Első hó	Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár	 131
Angyallány	Nyíregyháza	 132
Katicaképzelt		 133
Úgy néztem rád		 134
Kés		 135
Szerelmed hogyha elhagyott		 136
Hamvadó vers		 137
Csuklón a penge		 138
Metamorfózis		 139
Minden nélkül		 140
Sodrásban		 141
Hová lettek?		 143
Sodrásban		 144
Hóba hullott keresztjeink		 145
Pilinszky		 146
Istentelenek		 147
Igeragozás		 148
Köszönöm, hogy itt vagy		 149
Szegefű búcsúja		 150
Sándor és Sanyi		 151
Gyertyák		 152
Még megsimogatta		 153
Gyermekkorunk szép utcája		 154
Nekem az Isten		 155
Anyám álma		 156
Hét haiku		 158
Mint egy jegenyére		 159
Kinga emlékére		 160
Testvérsirató		 161
Szülőházam árva		 162
Három cserépkorsó		 163
Mindig hátrébb		 164

a folyó a magasan fekvő falura máig nem jelent veszélyt. Ám a szépséges mellett megismerhettem a Tisza másik arcát is. Nem is annyira az olykor tengerré vált áradások fodrozta félelmem, sokkal inkább kiszámíthatatlan örvényei, s a nagy robajjal járó partszaggyátásai. E látvány, s az azt kísérő hang mérhetetlenül felpörgette a szakadék szélén leselkedő gyermekszívet. Gyermekkorom végtelen pástját vette el apránként a Tisza, s hordta a túloldalra. Miként életünk, életem napjait a múlt idő.

A megye névadó, Szabolcs vezér és Szent László király lábnyomát őrző településén, Szabolcs községben születtem 1953. december 6-án. Szabolcs ajándéka, különös kegyelme, hogy gyermekségemből máig megtarthattam egy karéjnyit. A tiszalöki diák-, a debreceni főiskolai és a lillafüredi katonaevek után Nyíregyházán lettem otthonra. Élhető, szép város. Aktív éveim felét az Ipari Szövetkezetek Megyei Szövetségénél közművelődési és sport főelőadóként, míg másik felét a megyei napilap, a Kelet-Magyarország újságírójaként tölthettem. E minőségemben Sipkay-, és MSZOSZ-díjjal jutalmaztak. Feleségemmel 32 éve vagyunk házasok, aki – mondhatni – biztos ladik az életemben. Két lányunk: Anita és Adrienn. Ők életünk folyói, minden sodrásukkal együtt.

Első verseskötetem 2010-ben jelent meg *Csak csönd* címmel.

Lefler György
e-mail: leflerg@freemail.hu

